

ROMÁN



AL
press

edice
KIOKAN

OLDŘIŠKA CIPROVÁ

PRINCEZNA VERONSKÁ

NEVĚSTA KNÍŽETE BOLESLAVA



edice
KLOKAN

Oldřiška Ciprová

PRINCEZNA VERONSKÁ

NEVĚSTA KNÍŽETE BOLESLAVA



edice
KIOKAN

COPYRIGHT © OLDŘIŠKA ČIPROVÁ, 2012

COPYRIGHT © ALPRESS, s. r. o.

VŠECHNA PRÁVA VYHRAZENA.

ŽÁDNOU ČÁST KNIHY NENÍ DOVOLENO UŽÍT
NEBO JAKÝMKOLI ZPŮSOBEM REPRODUKOVAT BEZ PÍSEMNÉHO
SOUHLASU DRŽITELE PRÁV, S VÝJIMKOU KRÁTKÝCH CITACÍ
NEBO ODKAZŮ, KTERÉ TVOŘÍ SOUČÁST KRITICKÉHO HODNOCENÍ.

COPYRIGHT © OLDŘIŠKA ČIPROVÁ, 2012

REDAKČNÍ ÚPRAVA MELITA DENKOVÁ

GRAFICKÁ ÚPRAVA OBÁLKY TOMÁŠ ŘÍZEK

ELEKTRONICKÉ FORMÁTY DAGMAR WANKOWSKA, LJAMART

VYDALO NAKLADATELSTVÍ ALPRESS, s. r. o., FRÝDEK-MÍSTEK,

V EDICI KLOKAN, 2012

SHOP@ALPRESS.CZ

VYDÁNÍ PRVNÍ

ISBN 978-80-7543-443-2 (pdf)

Jaroslavě a Vladimírovi Dragounovým, mým milým „rodičům“.
Jarmile a Františkovi Maškovým, mým drahým prarodičům.
Jiřině a Josefovi Ciprovým, mým laskavým „polo“ rodičům.
Vladce Petrové, mé překrásné Makové panence.
Lence Gracíkové, mé předobré Popelce.
Evě Dobnerové, mé úžasné Múze.
A Jiřímu Ciprovi... mé lásce.

PROLOG



Dívka stála tvář v tvář smrti. Smrti v podobě vyhladovělého vlka.

A potom náhle... spatřila spásu. Po zasněžené pláni se blížili dva jezdci, jeden držel v ruce planoucí pochodeň. Poznala je.

Ale věděla, že ještě nemá vyhráno.

Teď bojovala o čas.

Nenápadně ustupovala a přitom koutkem oka sledovala, jak jezdci zvolnili a pomalu dojeli šelmě za záda. Vlk je nevnímal, alespoň to tak vypadalo, ale když jeden z mladíků seskočil z koně, vlk se jedním skokem vrhl přímo po děvčeti, jako by tušil, že mu kořist může náhle uniknout.

Dívka napřáhla promrzlé ruce, aby od sebe šelmu odstrčila, ale pochopila, že na to jí už nestačí síly. S výkřikem uhnula, aspoň si zakryla tvář rukama a uhýbala dál, jenže to bylo marné.

Vlk skákal a dotíral; brzy se mu podaří zakousnout pořádně – a jí už nikdo nepomůže.

Zoufale vykřikla.

Mladý šlechtic došel k vlkovi, a aby přilákal jeho pozornost, začal mávat zapálenou pochodní.

„K čertu!“ vykřikl, když zjistil, že si ho vlk nevšímá. Snad nikdy v životě neměl takový strach. Hladová šelma cítila pach krve své kořisti a jen ta ji zajímala.

Mladík si přehodil hořící pochodeň do druhé ruky a zamával s ní vlkovi těsně u hlavy. Vlk stále nereagoval.

Dívka už ztrácela poslední zbytek sil a upadla na kolena. Mladík sežehl šelmě srst na zádech, ale vlk se pořád sápal po dívčí postavě, jako by se nevšiml, jak se mu spékají chlupy. Dívka cítila na tváři vlčí dech a věděla, že je konec – v příštím okamžiku jí šelma prokousne krk; pochopil to i mladík, a tak v zoufalství vrazil mezi vlka a děvče hořící pochodeň.

Vlk zakňučel a vztekle, popuzeně štěkl, dívka vykřikla bolestí.

Svět se na okamžik zastavil.

Potom se běsnící zvíře vrhlo po mladíkovi.

Dívka to už skoro nevnímala. Cítila jenom bolest. Namatala ránu táhnoucí se od ušního lalůčku až na tvář – ve vzduchu se vznášel pach spáleniny a dívka si uvědomila, že je to pach spálených vlasů a kožešin.

Hořela!

Rychle padla do sněhu, aby oheň uhasila. Ležela na ledové zemi a nevěděla, že druhý mladík spěchá jejímu zachránci na pomoc. Vytáhl od pasu tesák, vrazil jej šelmě do srdce a pak jako smyslů zbavený bodal vlka dál.

Zachránce došel k dívce. Ležela ve sněhu a nevidoucícma očima hleděla k obloze.

1. KAPITOLA

Předtím

Verona

Než Biagota vstoupila do kádě, zhluboka se nadechla. Jak očekávala, voda byla úplně ledová. Ponořila se až po krk, přivřela oči a pozorovala sušené květy, plovoucí po hladině.

Usmála se.

Matka nenechala nic náhodě – chtěla, aby dcera na pány z dalekých Čech udělala dojem. Princezna uchopila jeden z květů do dlaně a přičichla k němu. Vůně byla velmi lehká a nevtíravá, přesto po lázni bude její kůže cítit po růžích. Škoda že je zima, povzdechla si. Jaro ve Veroně hýří vůněmi a květy a jistě by na pány z Čech zapůsobilo. Ani nevěděla, kde Čechy leží, ale podle matky někde na severu a je tam ukrutná zima.

Pořád.

A ona tam má najít svůj příští domov.

Ta představa se jí nelíbila, ale věděla, že nic jiného nezbývá. Jako nevěsta sice nabízela princezna veronská strategickou polohu své země i významný finanční přínos, neboť zisky z obchodních cest byly víc než dobré, ale od malička věděla, že bude provdána tak, aby zajistila své vlastní bezpečí.

Za posledních sto let zažila Verona několik invazí barbarů a při té poslední přišla Biagota o dva bratry. Nepomohly vysoké hradební zdi kolem města, nájezdníci vtrhli dovnitř jako povodeň. Veronští je nakonec zase vyhnali, ale mnoho jich zaplatilo životem, protože boj byl krutý.

Biagotě bylo tehdy pouhých pět let, přesto ostře vnímala hoře své matky i tichou zuřivost otce.

A nyní mohla přispět.

Vdá se do Čech, vezme si manžela, který je v úzkém kontaktu se samotným římským císařem Jindřichem Ptáčníkem a ten Veronskou marku ochrání líp než dřív. Věděla, že nic není jisté, český kníže měl na výběr z několika nevěst, ale navzdory tomu věřila, že rodiče nezklame.

Vystoupila z kádě a začala se otírat plátnem, když vešla matka.

„Dcero,“ promluvila tiše, „ty ještě nejsi ustrojená?“

Biagota se na matku překvapeně zamračila. Že by v chladné lázni přemítala tak dlouho? Kolik času vlastně uteklo?

„Nevěděla jsem, že mám spěchat,“ zamumlala na omluvu.

„Tak si pospěš aspoň teď! Počkej, pomohu ti.“ Mona Veronská vzala Biagotě z rukou plátno a energicky s ním dívce začala vysušovat vlasy. „Nemohlas dát pozor,“ zahubovala, „máš úplně mokré vlasy!“

„Nezlob se, maminko.“ Biagota zvedla k matce světlezelené oči. „Zamyslela jsem se.“

Mona neodpověděla, v rychlosti dceru otřela a začala ji soukat do šatů.

„Au,“ vykřikla Biagota, když jí matka prudce utáhla tkanici na zádech.

„To máš z toho, že sebou pořád škubeš!“ odsekla Mona.

Byla nervózní a nervozita v ní pořád rostla. Biagota se musí pánům zalíbit, musí na ně zapůsobit!

Mona věděla, že by měla dceru připravit na to, co ji čeká, až pány z Čech spatří, ale neuměla si s tím poradit. Bála se, aby v dívce nevzbudila odpor ještě dřív, než oba muže uvidí. Ve Veronské marce považovali něco takového za nepřírozené, za zhmotnění zlých sil. Sama Mona o podob-

ných případech pouze slyšela, až před chvílí to spatřila poprvé na vlastní oči.

„Možná bys měla vědět, že tvůj nastávající má ... hm... jistou zvláštnost,“ začala zdaleka, ale Biagota ihned poznala, že matce na sdělení hodně záleží.

„Zvláštnost?“ zeptala se trochu přiškrceně.

„No, ano. Není to právě obvyklé.“

„Je nějak odporný? Bude se mi hnusit?“ vyhrkla Biagota a se strachem dodala: „Je hodně starý, že?“

„Není ani starý ani ošklivý, dítě.“

„Je tedy zlý a zuřivý?“

„Nic takového!“

„Tak proč mě děsíš?“

Mona pokrčila rameny a řekla vyhýbavě:

„Víš co? Ženicha poznáš sama, tak už pojď.“

Pak se rychle obrátila a zamířila ven z jizby. Biagota ji zaraženě následovala.

2. KAPITOLA

Když vešly do hodovní síně, našly otce a ostatní členy domácnosti v živém rozhovoru s hosty z Čech.

Biagota si ihned všimla dobře stavěného mladíka, který stál u ohniště trochu stranou. Zamyšleně zíral do plamenů a vypadal, jako by se ho rozruch okolo netýkal. Oheň mu osvětloval plavé vlasy s bronzovým nádechem a Biagotě se mihlo hlavou, že by se jich ráda dotkla. Taková zvláštní barva! Hned se však zarazila a v duchu se pokárala. Hloupá a neslušná myšlenka! Přesto z mladíka nemohla spustit oči, i když věděla, že se to nehodí.

Mladý muž náhle zvedl zrak a podíval se přímo na ni. V jeho očích barvy rozbouřeného moře, zářících v bledém obličejí, se mihlo poznání, ale hned se zase sklonil k ohništi, jako by bez zájmu.

Biagota se přistihla, že se nemůže nadechnout. Nepovažovala se za žádnou krásku, přesto se jí dotklo, že jako princezna nezapůsobila na jakéhosi mladíka z knížecí družiny. Matka ji postrčila ke stolu, kde se otec bavil s českým knížetem, a Biagota se snažila zklidnit rozbouřené srdce.

Viděla zatím jen týl svého nápadníka, protože seděl zády ke vchodu, a když vešla, ani se nenamáhal otočit. Co je to s těmi českými pány, pomyslela si trochu zlostně.

Když se český panovník stále neměl k tomu, aby vstal nebo se k ní aspoň obrátil, ačkoliv mu stála těsně za zády, jemně si odkašlala.

Tím konečně získala otcovu pozornost i pozornost českého knížete. Vyskočil na nohy, pohlédl na ni a ona sebou leknutím trhla.

Krve by se v ní nedořezal, neboť si uvědomila, že se dívá do stejného obličejí, který ji před chvílí zaujal u ohniště. Zmateně se otočila k ohni, aby se přesvědčila, že tam mladík ještě stojí. Nemýlila se. Sice stále zíral do plamenů

a neviděla mu do tváře, ale nemohlo být pochyb. Dva různí lidé, ale tytéž rysy, tatáž tvář.

„Velmi mě těší, že tě poznávám, Výsosti,“ pronesl dvorně český kníže a vysekl Biagotě lehkou poklonu. Stále rozrušená se také uklonila, ale nedokázala zastřít rozechvění.

Jsou to dvojčata! Zplozenci zlých sil!

„Ano, jsme dvojčata,“ řekl kníže vesele, jako by jí četl myšlenky, a v očích mu přitom jiskřilo.

„Kníže Boleslav a jeho bratr Boleslav jsou zde na přátelské návštěvě, dcero,“ vložil se do řeči otec, neboť viděl, že je Biagota rozrušená.

„Samozřejmě,“ vydralo se jí z hrdla a vůbec nepoznávala svůj hlas. Vždyť oni se dokonce stejně jmenují!

„V naší zemi se jmenujeme rozdílně, i když jména znamenají totéž – tedy více slávy. Můj bratr se vyslovuje Boleslav a já Václav.“ Kníže se nepokrytě bavil tím, jak se Biagotě zděšením rozšířily zornice.

Copak mi vidí do hlavy? zaúpěla v duchu.

„Bratře, pojd' se pozdravit s princeznou,“ zavolal kníže na bratra a Biagota viděla, jak se Boleslav trochu nahrbil.

Necítí se tady dobře, napadlo ji. Nejraději by tu nebyl. Není rád, že bratra doprovází. Nyní, když stáli mladí muži vedle sebe, viděla, že mezi nimi přece jen existuje jistý rozdíl.

Oba byli hezcí, ale kníže Václav se usmíval; tušila, že bude příjemným společníkem. A vypadal nádherně. Dbal na svůj zevnějšek, o tom se nedalo pochybovat. Zatímco Boleslav by se zřejmě rád ztratil v davu, kníže se oblékal, jak se na státníka sluší. Vrchní i spodní tuniku měl vyšitou zlatem, stejně tak nohavice. Měl světle modré oči, což znamenalo další rozdíl, neboť Boleslavovy oči byly velmi tmavé – šedomodré.

Kníže musel být schopným politikem, ale velká síla osobnosti překvapivě vyzařovala i z jeho bratra, i když se

nesnažil nikoho zaujmout. Biagota cítila mezi dvojčaty vnitřní napětí.

Václav se jí velmi líbil, Boleslav ji oproti tomu pobuřoval. Hleděl na ni lhostejně – ne s nechutí, ale bez valného zájmu.

„Rád tě poznávám, Výsosti,“ pronesl nezřetelně a sotva se poklonil.

„I já tebe, Výsosti,“ odpověděla Biagota s poklonou a zadívala se mu do očí. „Cesta sem musela být velmi námahavá a dlouhá,“ dodala, jako by chtěla bratru svého nastávajícího projevit zdvořilý zájem.

„To ano,“ přikývl a poprvé se trochu usmál. Biagotu napadlo, že úsměv mu sluší. Bylo to zvláštní. Nelíbil se jí, vůbec se jí nelíbil, tušila, že ani on o ní nemá valné mínění, přesto cítila něco... něco nepopsatelného, co jí bránilo spustit z něj oči.

Honem nevěděla, na co by se ještě zeptala, a tak na něj jen mlčky zírala.

„Biagoto, posaď se ke stolu,“ ozvala se v tu chvíli matka, jako by ji chtěla vysvobodit.

Bylo vyznamenáním, že Biagota může dnes stolovat společně s muži; obešla stůl a sedla si vedle matky na prázdnou lavici naproti otci a českému knížeti – hleděla jim teď přímo do tváří.

Boleslav si vybral místo co nejdále od krále i bratra.

Alespoň ho nebudu mít na očích, protivu, říkala si pro sebe Biagota a na tváři vykouzila nucený úsměv. Během večere se přistihla, že se musí velmi ovládat, aby se nepodívala Boleslavovým směrem, a samotnou ji to velmi puzovalo.

Přemítala nad tím, jaké to asi v Čechách bude, když k ní dolehl úryvek hovoru obou vladařů. Mluvili rychle, hlavy u sebe.

„Co nejdřív, třeba pozítří,“ mumlal Václav. „Žádné slavnosti, stačí jen požehnání u oltáře.“

Otec nejistě potřásl hlavou:

„Není zvykem ve Veroně, aby se svatební sliby skládaly v zimě – v době, kdy celá příroda spí.“

„To je pohanský zvyk a na svatební veselí beztak není čas.“ To zase řekl Václav a otec rychle přikývl: „Tedy dobře, pozítří.“

Biagotě neušlo, že matka sebou trhla a tázavě se zadívala na manžela.

„Pozítří? Tak brzy?“ povzdychla a v očích se jí zračila úzkost.

Veronský král si toho nevšiml, nebo všimnout nechtěl.

„Mlč, ženo,“ pravil tiše, přesto rázně, protože se mu nelíbilo, že se Mona bez vyzvání ujala slova. „Co na tom záleží, kdy?“ Byl nadšený tím, že Václav přijal Biagotu za nevěstu a zřejmě se už nebude ohlížet jinde.

„Není připravená na tak dalekou cestu,“ řekla Mona a objala Biagotu kolem ramen. „Vždyť je zima. Ten mráz a vlci v horách na cestě!“

Teprve teď Biagota pochopila, že je řeč o svatbě a odjezdu do Čech.

„Její Výsost se mi jeví zdravá, nemyslím, že by bylo moudré otálet,“ vložil se do hovoru kníže. Znělo to nesmílivě. „Jen brzkým sňatkem můžeme zajistit svobodu vaší zemi. Jen tak se Verona dostane pod ochranou císaře.“

Rozhostilo se ticho, až se po chvíli ozval Boleslav.

„Což musíme být na Ptáčníkovi závislí opravdu všichni?“ zeptal se jízlivě, a aniž věnoval pozornost tomu, jak se knížeti po jeho výroku zkrivila tvář nevolí, dál klidně okusoval maso od kosti.

„Mlč, Boleslave. Tyto spory nechme na doma. Teď není vhodný čas ani místo,“ odpověděl kníže, ale vůbec se bratrovým směrem nepodíval.

„Proč by i Verona měla být v područí císaře, když je nezávislá? Ostatně, proč musí být na Ptáčníkovi závislé Čechy?“ Boleslav hněvivě odhodil kost a vstal od stolu.

„O tomhle spolu nebudeme mluvit. Jednou provždy to pochop!“ zvolal Václav a také vstal.

Biagota byla zvyklá na rozeprě svých bratrů. Když ještě žili, často se hádali nebo i poprali, ale nikdy mezi nimi necítila tak silnou řevnivost, jaká panovala mezi těmito českými dvojčaty.

Všimla si, že se Boleslav nadechl k prudké odpovědi, ale pak neudělal nic víc, než že se zase posadil a nevzrušeně sáhl po dalším kusu masa. Jen podle napjatých čelistí se dalo usuzovat, že sice ustupuje, ale smířený není.

Český vladař se křečovitě pouсмál a také si sedl.

Zbytek večere už proběhl v klidu. Po jídle Moniny dvorní dámy zazpívaly pár krásných balad o lásce a pak těšily svou přítomností pány z české družiny i veronské dvořany. Všude byl slyšet smích a štěbetání. Biagota na chvíli zapomněla, že otcův dvůr co nevidět opustí, založila si ruce na prsou a zasněně zavřela oči. Ve známém prostředí se cítila jako ryba ve vodě.

Náhle si uvědomila, že ji někdo pozoruje. Poplašeně zamrkala a zjistila, že ji z opačného konce stolu sleduje Boleslav. Srdce se jí podivně rozbušilo a bezděky se usmála. Boleslav však úsměv neopětoval, ale zvedl se a kráčel směrem k ní. Bylo to nevhodné, jenomže nevěděla, jak mu zabránit, aby si sedl vedle ní na lavici.

„To je matčino místo,“ řekla trochu hloupě a hned zčervenala.

„Nu, tvá matka tu teď nesedí,“ odpověděl klidně a nepřestával se na ni dívat.

Na okamžik ji napadlo, že se mu líbí, jenže v jeho očích žádný obdiv neviděla. Byla tam jen ostražitost a... můj ty Bože, on mnou opovrhne, došlo jí náhle zděšeně. Bezděky si odsedla co nejdál, protože nevěděla, jak jinak se mu bránit.

„Dávej si na bratra pozor,“ řekl Boleslav bez obalu a ani nehnul brvou. „Možná není docela takový, jak se zdá.“

„Jak to myslíš, pane?“ zeptala se a hlas se jí zadrhl.

„Tak jak jsem to řekl.“

Zase se zvedl a bez rozloučení nebo jiného projevu dvorské etikety opustil místnost. Zmateně za ním zírala a cítila v srdci nepokoj; přestože se Boleslav choval podivínsky, měla nesmyslný pocit, že by mu měla věřit.

3. KAPITOLA

B iagota seděla u okna a zamyšleně se dívala ven.
„Tak jsi nevěsta, kuřátko moje,“ ozvalo se za jejími zády.

Biagota se ohlédla a ústa jí zvlnil zasněný úsměv.

„Ano, chůvo.“

„To je hezké, ale ten spěch se mi nelíbí. A taky se mi nelíbí, že odjedeš tak daleko.“

„Mně taky ne. Jenže jde o budoucnost Verony,“ pronesla Biagota vážně, ale přitom se dál zasněně usmívala.

Chůva na ni po očku pohlédla.

„Tak se mi zdá, že se ti ženich zamlouvá.“

„Hm...“

„Jen se nedělej a přiznej, že je dokonalý. Máš štěstí, kuřátko moje. Jenom ten spěch se mi nelíbí. A ta dálka,“ zopakovala chůva. „No, co se dá dělat. Tak abych ti začala balit truhlu.“

„Jdi, chůvo,“ řekla Biagota roztržitě. Chůva se vykolébala z komnaty a nechala dveře otevřené dokořán.

Biagota se dál dívala ven a bezmyšlenkovitě si šeptala Boleslavovo jméno. Věděla, že se její nastávající ve své zemi vyslovuje Václav, ale nějaký čertík jí vnukl, aby zašeptala Boleslav.

Vtom se jí za zády opět ozval hlas, tentokrát mužský.

„Musím s tebou mluvit.“

Biagota měla srdce rázem až v krku a polekaně sebou trhla – kníže! Snad neslyšel, co říká! Zrudla rozpaky, ale otočila se – a spatřila, že vedle knížete stojí i jeho bratr. Z jeho blízkosti se Biagotě rozhořely tváře ještě víc. Přesto se dokázala zatvářit povýšeně.

„Dobré den, Milosti, Výsosti,“ prskla a lehce pohodila hlavou. Přece nebude vstávat, když oni ani nepozdraví.
„Není zvykem takhle nečekaně někoho přepadnout.“

Boleslav se poprvé podíval na Biagotu se zájmem.

Vypadá jako rozdurděné koťátko, napadlo ho a usmál se, když jí pohlédl do tváře a zjistil, že má opravdu oči zelené jako kočka. Medové kadeře splývaly Biagotě podél obličeje a vypadala v té chvíli jako ztělesnění nevinnosti. Vzápětí se Boleslav zachmuřil, protože nebyl čas vhodný na to, aby přemýšlel o jejím vzhledu.

„Nemluv o přepadení tak lehkovážně,“ ozval se Václav. „K Veroně se zrovna blíží tři stovky mužů, a rozhodně ne s přátelskými úmysly.“

„Cože?“ Biagota zmateně těkala očima z jednoho mladíka na druhého.

„Cestou vypalují vesnice. Tu zprávu přinesl zvěd tvého otce,“ řekl Boleslav.

„Kdo...“ Dívka nedopověděla.

Václav pokrčil rameny: „Těžko říct, ti ozbrojenci nemají zástavu.“ Povzdychl si a dodal: „Snad zvěst o tvém sňatku se mnou uspíšila čísi zlé úmysly. Musíme rychle odjet. Vlastně ihned. Do hodiny musíme být pryč.“

Biagota na něj nechápavě pohlédla.

„Do hodiny?“

Chvilí strnule stála, ale pak si vzpomněla, co před chvílí řekla chůvě: Jde o budoucnost Verony.

„Dobře.“

Následující hodinu prožila Biagota jako ve snu.

Krátké rozloučení s rodiči.

Otec řekl, že se jistě nepříteli ubrání, ale chce, aby Verona byla co nejdřív pod císařskou ochranou.

Matka jen plakala a hladila ji po vlasech.

A pak se Biagota náhle ocitla ve stáji.

„Seznam se s našimi družiníky, Výsosti,“ řekl Václav a poplácal přátelsky jednoho muže po rameni. „Tohle je Podiven, můj věrný přítel.“

Mladý muž se princezně uklonil a upřel na ni tmavohnědé oči. Pískové vlasy mu padaly do čela a celý jeho zjev vyjadřoval nesmělost. Biagotě se na první pohled zalíbil, neboť se jí zdálo, že jeho oči jsou oknem do duše a že tenhle mladík nedokáže být neupřímný.

„Hněvsa a Tira patří k Boleslavovi,“ dodal Václav a ukázal na další dva mladé muže ve zbroji. Biagotu napadlo, že i tihle dva jsou bratři. Hněvsa byl sice vyšší a štíhlejší, ale oba měli ve tvářích rošťácký úsměv.

Biagota si všimla, jak ji sjeli hodnotícím pohledem. Hlavou jí blesklo, že jaký pán, takový družiník, ale mile se usmála a pokynula jim hlavou.

Potom podkoní přivedl Biagotě její oblíbenou kobytku.

„Je osedlaná mužským sedlem,“ řekla Biagota tiše, když klisnu hladila po krku.

„Ano, Výsosti,“ kývl podkoní, „čeští pánové nařídili.“

Biagota se zachmuřila.

„Není na tohle sedlo zvyklá. Ani já ne,“ řekla zas stejně tlumeně, ale Boleslav si dobře všiml známky nevole v jejím hlase.

Usmál se. Tohle koťátko nechce dělat všechno tak, jak se mu nařídí.

„Bude se muset přizpůsobit,“ odpověděl pobaveně a jemně kobytku poplácal.

„Stejně jako já?“ vyhrkla Biagota vyzývavě a oči jí vztekly jiskřily.

„Stejně jako všichni, Výsosti,“ namítl Boleslav a drze na dívku mrkl.

Přestala se přít, když viděla, že tím v Boleslavovi budí pouze posměch. Bez pomoci se vyšvihla na kobytku a zařala zuby. Milovala jízdu na koni, ale dojet na koňském hřbetě v mužském sedle až do Čech je trochu moc.

A přesně tohle po ní chtějí. Blázni!

„Připravena?“ zeptal se Václav.